

Hluboké nedorozumení v Rybenaruby

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pátek, 01 Duben 2005 02:59

Jestliže smíchovská legendární Měsíční kočka před před rokem zanikla, pak na Žižkově se zrodila jiná podobně ražená čajovna, smíšená s kulturním klubem. O [Ryběnaruby](#) jsem v kuloárech mnohokrát slyšel jen samá pozitiva a leckterý folkař si v těchto roztomilých a esoterickou dýchajících prostorách troufnul na svůj malý koncert. A právě 17.3.2005 jsem byl pozván jako host

Hlubokého nedorozumění

. Původně měla vystoupit známá písničkářka Tereška Terčová, ale Superstar sebou krom možné profesionalizace českých amatérských umělců nese i hodně přísné smlouvy.

Sklepení Rybbynaruby, zvláštěně tibetsky vyzdobené, svádělo spíše k úvahám a filosofickým diskusím. Na stropě vlály texty přeplněné pro mne nečitelnými klikyháky, v hledišti postávaly různorodé židličky, pohovky a dokonce i jedna řada sedadel z divadla. Útulnost doplňovalo příjemně tlumené světlo žárovkového typu. Prostě pohodička. Nějak to ve mě začalo šumět a cosi začalo rušit. Něco se sem nehodilo. Je škoda, že jsme to byli právě my, lidé, a s námi naše hudba.

Hluboké nedorozumění v Ryběnaruby

foto: Martina Kusová ©

Nemůžu říct, že by Hluboké nedorozumění hrálo špatně, že by se mi jejich písně nelíbily, nebo tomu snad chyběla ona dávka jistého energična zvaného "šmrnc". Navíc se hrálo pro určitou skupinu lidí, kteří by asi i v takto esotericky oděném prostoru od HN či mě duchovně laděnou hudbu stejně nečekali. Kdo ví?! Tak se hrálo o *1. máji* (v historii HN už páté), *Ostrůvkách* (které si neuvěřitelně svého času zpíval i můj sedmiletý bráška) nebo o vodáckém

Mandarínovi

. Z novějších skladeb zazněla trochu tuctovější

Dvacítka šestek

a koncert HN uzavírali písní, kterou jsem si zapamatoval ze Mlejna (tedy z pro HN úspěšného

postupového kola Porty) -

Nádražák s

dokonale chytlavým refrénem. Byť jsem to slyšel podruhé, už jsem si to s nimi dokázal i zpívat. Na tuhle píseň bych si já osobně vsadil.

Celé jejich vystoupení bylo nafouknuto velkou sadou gagů a obličejových grimas. Klokán (Petr Vratný) se co chvíli tvářil jako kačer, co se stydí před kachničkou (nebo námi?). Láďa Černý naopak působil drsně (až hrubiánsky), což dával jasně najevo svými romantickými písněmi. Pavel Škop je z nich však nejvtipnější. Aby se mohl hlasem posadit do svých vyšších poloh ve vícehlasech, musí rošklebit ústa a vsadil bych na to, že si i lehce natahuje krk, jen aby polapil všechny tóny plující kdesi nad hlasy svých spoluhráčů. Podobné šklebící techniky využívají třeba alikvótní pěvci (a nebo já, když se pokouším zpívat dvojhlas). U Nádražáka si Pavel doplnil image ještě nádražáckou čapkou. Eliška Zachariášová mne svým lehkým jakoby na vánku neseným zpěvem nakonec dovedla k zvláštnímu přirovnání: romantická Fifi-Elinka, silácký Láďa-Bobík, chytrolín Klokšpulín a Škop-Piňďa.

Již nezbyvá než novému českému Čtyřlístku popřát mnoho štěstí na Portách a doufat, že mezi porotou a kapelou nedorozumění k dalšímu Hlubokému nedorozumění. To první se podařilo, když HN postoupilo do obou Port, byť Trampská v jejich přihlášce uvedena nebyla.